

Én vagyok Búvár Kund

A történetem már réges-régi, amikor szép Magyarországot harmadszor támadta meg Henrik német-római császár.

Hadba hívtak bennünket, többek közt még engem is. A csatával nem értünk sokat, hisz az ellenség a vízen át jött. Gondolkozott Béla, hogy tudnánk megtámadni őket.

-Most mit tegyünk?-kérdezte Béla.

-Uram! Szerintem hajóhadat kellene rájuk küldeni!-szólalt meg az egyik közkatona.

A hosszas tanakodás közben kimentem a királyi teremből. Magamban így gondolkodtam: A hajóhadat valahogy meg kell semmisíteni, különben odavész Pozsony! Nekem kell cselekednem!

Magamhoz vettem egy hegyes, éles vasvégű botot, amivel ki lehet fúrni a hajók oldalát, és elindultam a veszélyes kalandra. Lementem a Duna- partra, és elkezdtem észrevétlenül úszni az ellenséges tábor hajói felé. Amint közeledtem, egyre jobban féltem, hiszen tudtam, ha felfedeznek, akkor vége az életemnek és hazámnak.

Egyszer csak elértem az első bárkát. Ismét alámerültem, és sorban meglékeltem az ellenség összes hajóját.

Mire Henrikék észrevették, már félig elsüllyedtek hajóik, és kénytelenek voltak visszavonulni.

<https://hungaryfirst.hu/>

Én nem szerettem volna dicsőséget magamnak, megelégedtem azzal a jó érzéssel, hogy segíthettem népemen.

De nem bújhattam el a dicséret elől, mert a király megjutalmazott hőstetemért száz aranyforinttal, és kinevezett tábornokká, hogy még több dicsőséget szerezhessek a hazámnak.

Mikor történetemet olvasod, kedves olvasó, én már bizony meghaltam, ezt neked és az utókornak hagytam!

Iancu Martin 8.a

Izsák Imre Általános Iskola